

Symfonistart med fart och fläng

JOHAN
AF MÄLLSTRÖM

Egentligen skulle det räcka gott med ett Richard Strauss-verk per konsert, men man kan ju förstå att Åbo filharmoniker med sin chefdirigent **Petri Sakari** gärna ville ge skälmen "Till Eulenspiegel" sällskap av den sorgslustige "Don Quixote" (Don Quijote) vid höstens första symfonikonsert. Publiken gillade vad den hörde fast den i antal var något decimerad på torsdagen.

Lagom finurlig är väl också åbotonsättaren **Pertti Jalavas** (f 1960) nu för första gången i sin

helhet uppförda 3:e symfoni, "Forms of Opinion". Det fyrsatsiga verket var ursprungligen tresatsigt och skrivet för blåsorkester, men en god tävlingsplanering inspirerade Jalava till att bifoga en fjärde sats, samt instrumentera om musiken för fullstor symfoniorkester.

"Åsikterna" i verkets satter rubriceras som "Den fasta", "Den flytande" och "Den förångade" åsikten, samt "Försoningen" som avslutar symfonin.

Satserna börjar gärna med motiybärande idéer i mycket låga instrumentregister, och i sats som sats flyter musiken smidigt, gärna ytterst dissonant eller helt atonalt men också med tonalt förankrade passager.

Jalava behärskar bra sin orkester, här händer mycket och ändå känns musiken knappast överladdad. Kvar från originalet finns stark dominans av bleckblåsare och slagverk, och fast det finns lugna avsnitt är det ofta högljud "kamp om åsikterna". Musiken klingade mera enhetligt än väntat. Verkets ca 20 minuter förflöt ganska snabbt, och det lite överraskande slutet fick en och annan att dra på munnen. Tonsättaren fanns på plats för avtackning.

Strauss (1864-1949) ansåg

KONSERTEN

SKOJARHISTORIER OCH
KAMP MOT VÄDERKVARNAR
Symfonikonsert to 8.9 i Kon-
serthuset
Åbo filharmoniker

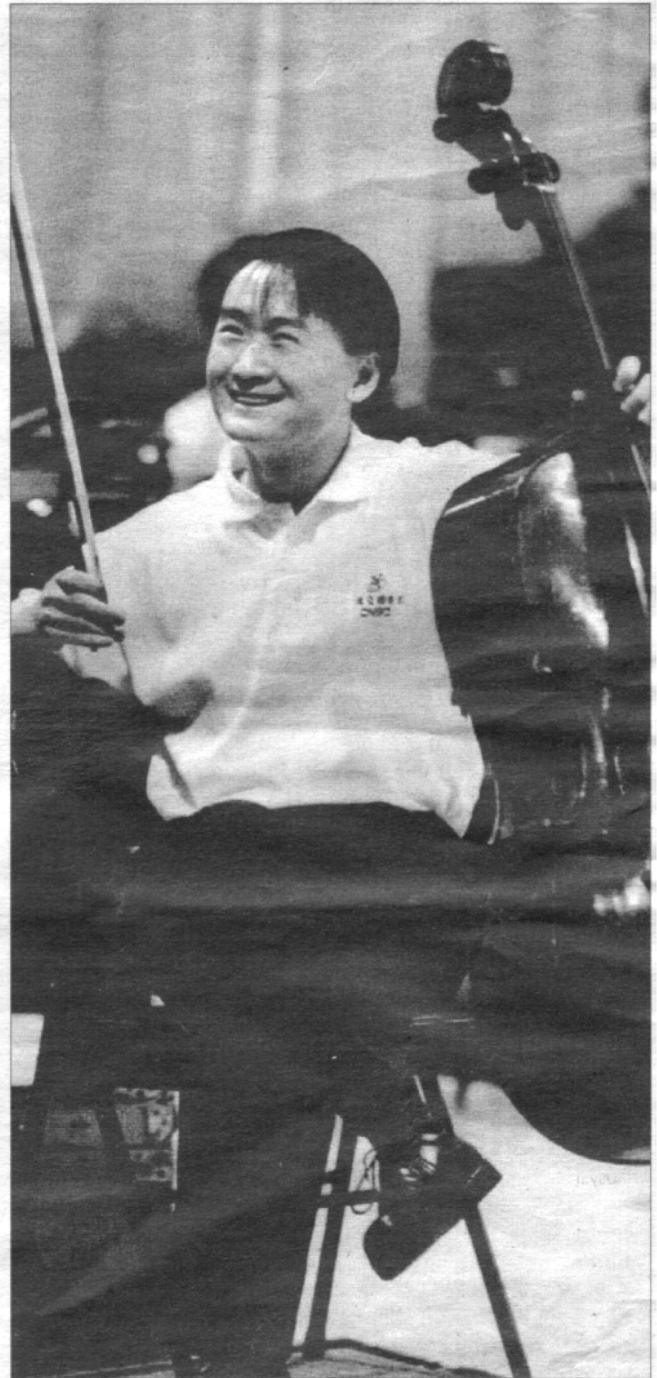
Dir: Petri Sakari
Sol: Jian Wang, cello & Anna
Kreetta Gribajcevic, viola
Pertti Jalava (uruppf), Richard
Strauss

själv att "Till Eulenspiegels lustige Streiche" (1894-95) var hans bästa symfoniska dikt. Åtminstone är partituret det kvickaste av dem, innehållet som mest koncentrerat och orkestern dessutom virtuost och färgrikt använd. Filharmonin och Sakari musicerade träffsäkert och med smidiga nyanskast, och orkesterrondots återkommande "refräng", Tills eget motiv, grinade glatt varje gång det förekom. Valt-hornen hörde till det bäst klingande, konsertmästaren **Juha-Pekka Vikmans** violon likaså.

"Don Quixote", komponerad två år senare, är dubbelt längre i duration och exponerar en konsertant cello-solist med uppgiften att karaktärisera riddaren själv, medan ett violasolo är skrivet för hans väpnare Sancho Panza. Cervantes romanäventyr behandlas med fria händer, och variationerna i verket målar upp högst olikartade stämningsslägen.

Framför allt är denna symfoniska dikt en ren uppvisning i orkesterkolorit och på vissa punkter rentav experimentell.

Cellisten **Jian Wang** bemästrade sitt ibland pregnant solo med all nyansprakt och färg, även

Jian Wang. Foto: Jianwangcello/Wikimedia

om hans instrument i början klingade överraskande dovt. Vackra passager fanns i synnerhet mot slutet av verket. Egentligen är det synd att riddarens kumpans violaparti är mera kortfattat, i

synnerhet som man igen fick beundra kvinnan ur ledet **Anna Kreetta Gribajcevic** nyanserade fraserings och snygga instrumentklang. Denna soloartist är en verklig tillgång för sin orkester.